

ONVERGETELIJKE NEDERLAND, alebo nezabudnuteľné Holandsko

V druhej polovici júla sa študenti púchovského gymnázia pod vedením svojich profesorov zúčastnili pobytu v Holandsku v rámci medzinárodného projektu Youth in Action – Mládež v akcii. Na projekte okrem organizátorov z Holandska participovali aj Taliani a Česi. Svoje dojmy poskytla jedna zo zúčastnených študentiek Paulína Jakubíková.

10 dní? Najviac 20-kilová batožina? A kam dám tých 7 párov topánok? Aj to nám zo začiatku nahnalo do srdc menší strach pri pomyslení na Holandsko a s ním spojenú, zo strany holandských koordinátorov trocha chaotickú, organizáciu. To sme však nemali ani potuchy, že zapojením sa do programu Youth in Action, sme získali desať absolútne najúžasnejších dní v svojom živote. Že si to neviete predstaviť? Žiadny problém, exkurzia práve začína **J**.

V piatok (16.7.2010) som si spolu s ďalšími deviatimi ľuďmi z púchovského Gymnázia (sedem študentiek, jeden študent a profesori Mgr. Branislav Koža a Mgr. Róbert Piaček) zbalila svojich pár „švestek“ a vyrazila do sveta za hranice Slovenska.

S ťažkými kuframi, poloprázdny peňaženkami a očami horiacimi zvedavosťou sme sa vydali na strastiplnú cestu za dobrodružstvom. O dobrodružnosti svedčí aj fakt, že sme nestihli autobus z Bratislavy do Viedne a na letisku sme pomerne dlho hľadali správny terminál. Preto si myslím, že najväčším úspechom toho dňa bolo, keď sme sa zdraví, šťastní, hoci unavení z dlhej cesty, ale najmä VŠETCI, dostali bez väčších problémov do cieľovej stanice - na vlakové nástupište v Hoorne. Tam nás dobrosrdeční „domorodci“ – Holanďania – odviezli do hlavného centra všetkého diania – Mládežníckeho centra (Youth Centre) v Abbekerku, kde už na nás čakali nedočkaví Taliani spolu s holandskou mládežou. Po neformálnom uvítaní, s hlavami presýtenými novými menami (zapamätala som si vtedy iba dve mená z desiatich – Alessandra a Babacar) si nás rodiny zadelili do dvojíc a pobrali sme sa do našich nových, dočasných domovov.

Nasledujúce ráno sme dostali informáciu, že Česi dorazia až okolo večera (cestovali totiž autobusom!! **J**). Holanďania nám deň príjemne spestrili rôznymi zábavnými spoznávacími hrami (môj najväčší zážitok - pádlovanie na nafukovacom člne v miestom kanáli, podobnými je celá krajina pretkaná). Večer nás všetkých (medzitým dorazili aj dlho očakávaní Česi) nahnali do akéhosi lesoparku, kde sme s plným nasadením hrali nočné hry.

Myslím, že nikto z nás nezabudne na ostrov Texel. Dopravili sme na ňaj trajektom, nad hlavou nám lietali a škriekali čajky. Nasledovala niekoľkokilometrová trasa na bicykloch sprevádzaná hromžením jedného z našich profesorov (neholduje veľmi bicyklovaniu **J**). Pár hodín sme sa nechali unášať vlnami na výletnej rybárskej lodi, lovili krevety a neskôr ich aj niekoľko odvážlivcov jedlo. Kochali sme sa pohľadom na medúzy a tulene a keď sme konečne dorazili tam, kam sme mali, všetkým prítomným (okrem Holanďanov) padli sánky. Zobrali nás na pláž. Všade more a slnkom zaliaty piesok. Navliekli nás do neoprénov a vyviezli na otvorené more v malom nafukovacom člne. „A teraz čo?“, pomysleli sme si. Odpoveď prišla rýchlo : „Nuž, raftujte!“ A my, vyjavení, zobrali sme pádla do rúk a neskôr sa to celé zvrhlo na štýl á la „piráti Karibiku“. Špliechali sme sa, skákali do vody, napádali susedné člny...proste detská radosť. Po príchode do Bunkra (názov mládežníckeho centra) sme si všetci zasýtili žalúdky tak dlho očakávanou barbeque. Večer na párty jedného miestneho Holanďana, ktorý dostal prezývku „party boy“, sa ukázalo, že Slováci a Česi tvorili dlho jeden štát. Vychádzali sme spolu neuveriteľne dobre, miestami sme do seba aj zapárali, ale všetko v rámci srandy! **J**

Po spomínanej párty sa nám len ťažko vstávalo do nového dňa. Keď sme si však spomenuli, že vyrážame do Amsterdamu, nechali sme únavu únavou a celú vzrušenú sme sa bavili, čo v tom „meste hriechu“ navštívime a najmä spáchame **J**. Prezreli sme si Múzeum Vincenta van Gogha. Po prehliadke troch poschodí van Goghových diel sme boli nasýtení kultúrnosťou snáď do konca života.

Na ďalší deň, ako keby nebolo výletov dosť (my sme si však nesťažovali), nás domáci zobrali do Hoornu hrať nejakú ich národnú hru Apple&Egg. Hráči mali za úlohu vymeniť

jablko a vajce za niečo väčšie a cennejšie. Iróniou bolo, že väčšina domorodcov nás odbila a nebrali ohľad na to, že je to ich národná hra J. Po chvíli sa mnohí z nás radikálne rozhodli: „jablko treba zjesť, vajce vyhodiť a sadnúť do najbližšej krčmy“.

Na medzinárodnej večeri sme sa nasýtli medzinárodným jedlom. Podávalo sa predjedlo z Česka, Holandska, hlavné jedlo z Talianska a dezert zo Slovenska. Pochlapili sme sa palacinkami, ktoré, samozrejme, všetkým veľmi chutili.

Ku koncu nášho parádneho týždňa sa uskutočnil Sailing Day, alebo celý deň na lodi J. Zo začiatku na nás doľahla únava z predchádzajúcich dní, a tak sme to vyriešili doobedňajším spánkom v podpalubí. Keď sme po hodinovom spánku boli opäť fresh, pár deciek sa odvádzilo zaskákať si aj do jazera. My, čo sme nemali po ruke plavky, sme si užívali aspoň slnečné lúče a chytali bronz.

Nikto si nepomyslel, že tých desať dní utečie ako voda. Ani sme sa nenazdali a už sme sa lúčili na poslednej big party toho večera. Každý sa fotil s každým, vymieňali sa darčeky, zážitky, úsmevy, objatia, ale aj „polibky“ J. Jeden by neveril, aká skvelá partia sa môže utvoriť za obyčajných desať dní. Nenašli by ste medzi zúčastnenými jediného človeka, čo by netvrdil, že to bolo desať absolútne najlepších dní v jeho živote. Vymenili sme si emailové adresy a potvrdili priateľstvá na facebooku. Myslíte, že tým sme našu integráciu skončili? Ak áno, mýlite sa. Kontakty, najmä medzi Českom a Slovenskom, pokračovali aj po Holandsku. Takisto už sme zaznamenali individuálne návštevy Holanďanov na Slovensku a ďalšie sa chystajú.

Som si takmer istá, že pokiaľ do nových vzťahov zapojí každý kúsok seba, bude toto priateľstvo pokračovať aj naďalej.

Paulína Jakubíková, 4.A
Gymnázium Púchov

